

DEME LÁSZLÓ

Orsi és a TANKOK.

MESE '56-RÓL

„Megérintett a történet...
Minden ismerős volt.”

– *Velancsics Gabriella,*
aki 1956-ban volt
kisiskolás

DUDÁS GYŐZŐ
RAJZAIVAL

CORVIN köz

DEME LÁSZLÓ

**Orsi és a
TANKOK**

MESE '56-RÓL

**DUDÁS GYŐZŐ
RAJZAIVAL**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2017

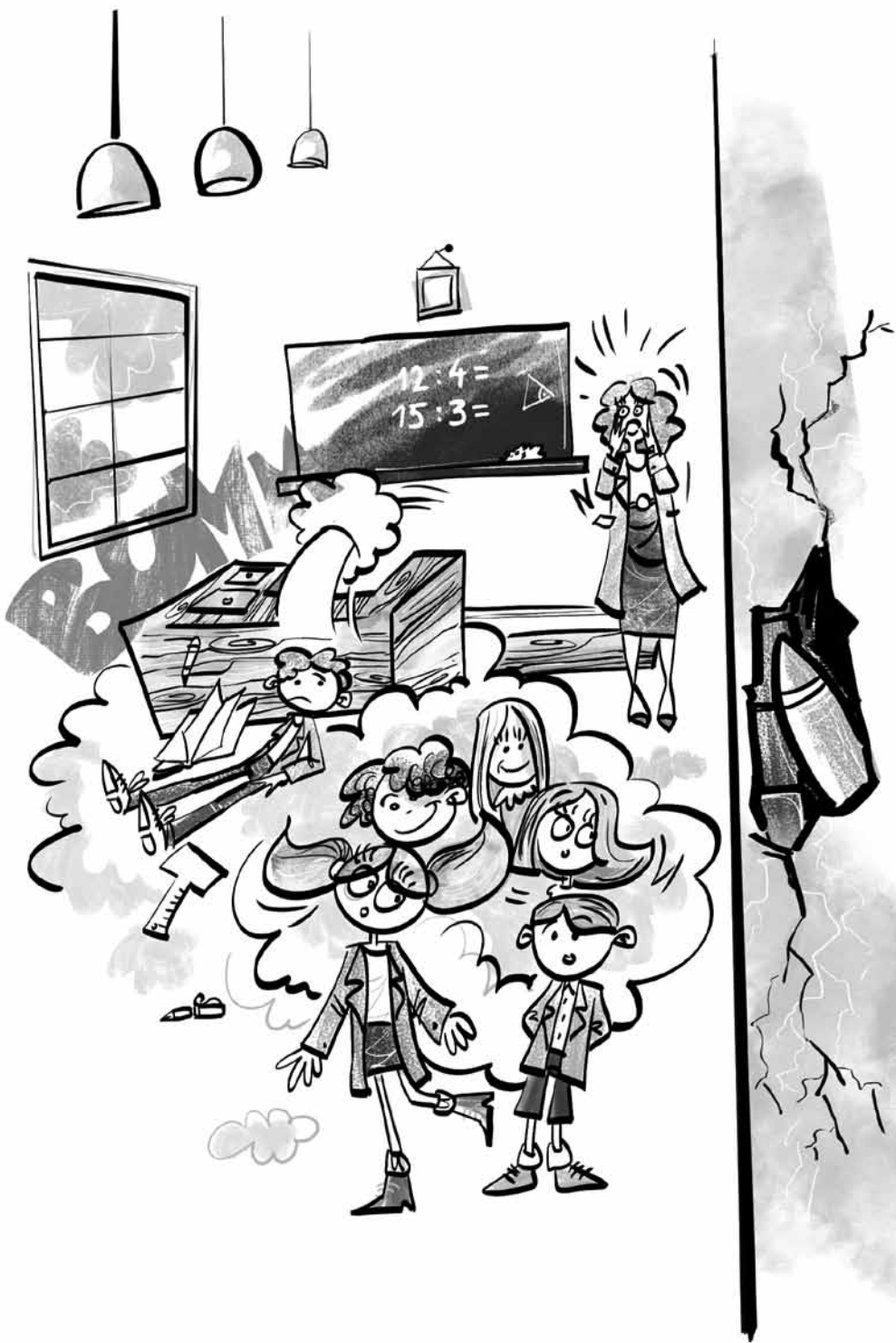
Kincs a falban

Hát tudod, a mi osztálytermünk bizony elég vacak állapotban volt már a tanév végén, és amikor a plafonról is hullani kezdett a vakolat, a tanító néni azt mondta:

– Ránk férne egy felújítás, mielőtt fejünkre esnek a felsősök. Nem igaz, pajtások?

– Dehogynem – helyeseltünk kórusban, mert senki se szeretett volna a nyakába egy nyolcadikost a felettünk lévő teremről. Csak Tivadar hallgatott, mert ő meg azt nem szeretne volna, ha felújítanák a mi lyukaktól foltos bocifalunkat, és betömnék az üregeit, amiket titokban a falba fúrt.

Oda is jött hozzám a szünetben, hogy ő tudja, hogy a hetesen kívül, aki én voltam, más nem maradhat fent a teremben, de nagyon udvariasan megkér, végül is ugyanabban a házban lakunk, és jól ismerjük egymást, hogy hadd fúr hasson a radírjának is egy üreget még a vakáció előtt. Náluk ugyanis ez családi hagyomány, de nem a fúrás, hanem az udvariasság, mert régen grófok voltak a nagyszülei, és a nagy szerint a grófok

nagyon udvariasak tudtak lenni, ha akartak. De néha Tivi se akart, mert még hozzátette:

– És, Orsi, ha beárulsz, akkor meghúzom a cofpodat.

– Azt már nem – feleltem –, azt anyu szokta nekem befonni, és aki hozzáér, bokán rúgom.

És mivel a Tivadar is tudja, hogy amit a fejembe veszek, azt be is tartom, ezért udvariasságból inkább megengedte, hogy a saját rádiómmal, azzal a nagy pirossal, amit a nagytól kaptam, kipróbáljam az egyik üregét.

Edit viszont egyáltalán nem volt udvarias, mert mikor a többiekkel feljött az udvarról, és látta, hogy őt leküldtem, pedig én vagyok a legjobb barátnője, a Tivit meg nem, egyből lefitymálta az üregeket.

– Ez is valami? Én akkorát fúrtam volna, hogy az egész tolltartóm beleférjen – mutatta az ujjait, amikkel tényleg jól fúrhatót volna, mert elég hosszúak, meg mondjuk piszkosak is, mert kezet mosni nem szeret.

– Hogyisne, el a mocskos karmaiddal az aranyamtól – morduult rá Tivi nem túl udvariasan, és egy csillogó kis valamit mutatott. Húha, erre már körbefogtuk, az egész osztály, mert azt nem is tudtuk, hogy kincset talált a falban. Hát ezért serénykedett annyira!

– Piszok gazdag leszek, ha az összes aranyat kiszedem – ábrándozott Tivi. – Biztos van még benne egy csomó, csak nehéz kibányászni. Hazaviszem a nagypapának, mert neki régen, amikor még gróf volt, egész láda aranypénze meg mindenféle ékszere volt, úgyhogy biztos örül majd egy kis kincsnek.

–Hát, ha nagyapádéknak ez volt a kincs – okoskodott Andris –, akkor életükben nem láttak egy darab aranyat se. Mivel ez sárgaréz, te lökött, és nem kincs, hanem lószér. Ezerszámra láttam ilyen apuéknaál – és kihúzta magát, mert az Andris apukája meg katona, és egy laktanyában dolgozik.

– Annál jobb – csillant fel Tivadar szeme –, ha régi töltény, kiállítják egy múzeumban, én meg benne leszek az újságban, mint híres felfedező. És ha akartok, ti is benne lehettek, mint a híres felfedező osztálytársai – tette hozzá udvariasan.

Naná, hogy mi is szerepelni akartunk, csak épp mi is felfedzőként. Mint az örültek álltunk neki üregeket fúrni végig a szélső padok mellett, hátha mi is találunk a bocifalban valami régiséget.

Tivadar próbált bennünket ellökdösni, hogy hagyjuk békén a lelőhelyét, egyedül akarja feltárni, de erre mi meg heccből azt kiáltoztuk, hogy: „Itt is egy töltény! Meg itt is egy!” Pedig nem is találtunk semmit, de mindenki ott nyüzsgött a fal mellett, és egészen szürkék lettünk a portól. Olyan remekül furkáltunk, hogy el is felejtkeztünk a tanító néninkről, aki viszont nem felejtette el, hogy új óra kezdődik, és amikor belépett a terembe, meglepetésében összecsapta a kezét.

– Mit vétett nektek ez a szegény fal?

Erre már észbe kaptunk, és futottunk a helyünkre.

Porosan és lihegve néztem körbe, és bizonyláttam, hogy eddig is vacak állapotban lévő termünk most már nem is úgy néz ki, mint egy foltos boci, hanem mint egy teljesen lenyúzott tehén. Ami néninek se tetszett, amit látott, de azért elég nyugodtan

mondta, hogy nagyon kíváncsi, miért rongáljuk az iskola tulajdonát, holott ezek a falak túléltek a világháborút is még a mi születésünk előtt, ezért arra kéri az ötletgazdát, álljon fel és számoljon el a tettével. Mikor senki nem akart elszámolni, Ami néni megemelte a hangját:

– Nagyot csalódtam most az osztályban, és biztosak lehetek, hogy ez az incidens az év végi bizonyítványokon is nyomot hagy majd, aminek a születek sem fognak örülni.

Erre már felállt az Andris, akinek az apukája nemcsak katonára, de eléggé szigorú is, és félévkor se nagyon örült az Andris jegyeinek, úgyhogy ő inkább bevállalt volna egy kis részt a fal-fúrásból, csak a bizonyítványát hagyják békén. Végül is nem ő bányászta ki azt a töltényt.

– Miféle töltényt? – nézett rá meglepetten Ami néni, és kihívta Andrist a tábla elé.

– Talán golyószóróé lehet, nem tudom pontosan. Ha megmutathatom apukámnak, mindjárt okosabbak leszünk.

Erre a tanító néni még meglepettebben kérdezte, hogy úgy érti, itt a tanteremben van az a töltény? Andris rávágta, hogy persze, a Tivadar üregében, amit a falba fúrt. Ami néni villámgyorsan a leghátsó padnál termett, de addigra már Tivi is felállt udvariasan, lehajtott fejjel.

Nagyon sajnálja, mondta, csak egy kicsit szórakozni akart a fallal, mert olyan puhán morzsalékos és könnyű bele üreget fúrni, arról igazán nem tehet, hogy a töltény is pont ott volt, és ő először nem is tudta, hogy töltény, csak amikor az Andris mondta.

– Hallatlan! Ez egyszerűen hallatlan! – hajtogatta Ami néni, és kiállította Tivit is a tábla elé. Nekünk pedig a lelkünkre kötötte, hogy maradjunk a padokban, amíg vissza nem jön az igazgató bácsival, és semmiképpen ne közelítsünk a falhoz, ki tudja, milyen veszélyeket rejt még, azzal elvihartzott. Ijedten méregettük a bocifalunkat, Józsika óvatosan bökdöste a vonalzójával, Andris viszont egészen más miatt aggódott.

– Most minek fúrtál lyukat? – támadt Tivadarra. – Nem akarok büntetést kapni egy meghibbant harkály miatt.

– Akkor minek köptél be, te árulkodó Júdás?

– Hibbant harkály! Hibbant harkály!

– Júdás! Júdás!

Addig hergelték egymást, amíg lökdösődni nem kezdtek, és Tivi úgy visszalökte Andrist, hogy nekiesett a tanító néni asztalának, mire az, nyekk, lefordult az emelvényről, irtózatossal döndülve esett az oldalára. Bumm! Rettenetesen megijedtünk, mert a felvert porfelhőbe valaki beleordított:

– Hasraaaa!!!

Mire mind hasra vágtuk magunkat, és a földről néztük, ahogy az igazgató bácsi négykézláb mászik be az ajtón, de mikor nekikocant a homloka a felborult asztalnak, dühösen pattant fel.

– Vaklárma – szólt ki a homlokát törölgetve, mire a tanító néni is berohant, és ránk kiáltott, hogy azonnal álljunk fel a padlóról, és kibírhatalnok vagyunk, és a töltény után mit szórakozunk az asztalával, még a végén tényleg megsérül valaki.

– Mint a Józsika? – kérdezte Edit, a barátnőm, és Józsikára mutatott, akinek a homlokából tényleg szivárgott a vér. Ami néni felsikoltott, Józsika meg sírva fakadt, merthogy a vonalzójával, amivel a fal veszélyeit vizsgálgatta, véletlenül fejbe vágta magát, amikor hasra kellett vágódnunk.

– Katonadolog – törölgette le róla a vért az igazgató bácsi a kendőjével, és mesélni kezdett, hogy megnyugodjunk. Képzeljük csak el, mondta vidáman, nem is olyan régen még ádáz csatákat vívtak itt az iskolánk környékén. A gyerekek iskola helyett az utcákon csatangoltak, és elhullott lovakon ugráltak, amik olyan ruganyosak voltak, mint a gumiasztal. Minden ugrásnál szörcsögtek a golyó ütötte sebek, és kis hólyagok pukkadtak ki bennük. Ilyen ocsmány dolog volt az egész háború, amit az igazgató bácsi végigharcolt a bajtársaival, nem is sokkal a születésünk előtt. Biztosan akkor lőhettek be az ablakon, és azóta lapulhatott a termünk falában az a világháborús töltevény, amit Tivadar pajtásunk felfedezett.

– Ilyenkor tilos felelőtlenül ütögetni a falat, mert ha komolyabb robbanószer rejtőzik a vakolat alatt, bimm-bumm, levegőbe röpül az egész iskola – magyarázta az igazgatónk, miközben végigkocogtatta a falat, de szerencsére az nem számított felelőtlen ütögetésnek, mert annyi év háborús szolgálat után neki már bőven van az ilyesmiben gyakorlata, csak maradjunk végre csöndben.

Pisszenni sem mertünk, bezzeg Ami néni nem bírta ki szó nélkül:

– Igazgató elvtárs! – suttogta valami miatt falfehéren. – Nem kellene előbb biztonságos helyre kísérni a kicsinyeket?

Az igazgató bácsi leintette, mert valamit talált még a falban. Ráütött, majd fürgén hátraszökkent, nehogy a lábára essen a leváló vakolatdarab.

– Hát ez nem lesz olcsó multság – csóválta meg a fejét szomorúan, aztán már nem ütogetett tovább, hanem kihirdette, hogy örülhetünk, mert a mi osztályunkban egy héttel hamarabb kezdődik a vakáció, ugyanis tűzszerészeket hívnak, akik át fogják vizsgálni a falakat.

– Hurrá!!! – örvendeztünk, pláne, hogy végül a nagy fal-fúrás miatt se kaptunk büntetést, mert tulajdonképpen óriási szolgálatot tettünk az iskolának, hogy megelőztük a nagyobb bajt. Így mondta az igazgató bácsi, és mivel szerinte Tivadar volt köztünk a legéberebb, aki felfedezte a „háború nyomán itt maradt szörnyű sebeket” a falban, még kezét is fogott vele, mire Tivi sírva fakadt.

– Hát neked meg mi bajod? Nem is örülsz a szünetnek? – csodálkozott az igazgató.

De én tudtam, hogy Tivadar valójában az üregeit siratta, amit most már biztosan betömnek az évnnyitóra, amikor megígérték, hogy felújítják a termünket.

Nálunk járt a miniszter

Szikrázott a nap az iskola udvarán, ahol a mi osztályunk is gyülekezett a tanévnyitó ünnepélyre. Gyönyörűen kiöltöztünk, felvettük a zászlós övet, a zsebes inget és a kék kisdobos nyakkendőnket, ahogy a tanító néni kérte. Engem külön is megdicsért, mert anyu vörös szalagot is kötött a hajamba, pontosan olyan színűt, mint a vörös lepedők, amik teljesen belepték az iskolaudvart, és úgy lógtak a falakról, mint a liánok a dzsungelben. Legalábbis Tivadar szerint, aki a történelmi-história óta már nem régész, hanem híres dzsungelkutató akart lenni.

Mikor végre minden osztály egybegyűlt, és a szülők is elhelyezkedtek, az igazgató bácsi fellépett az emelvényre.

– Kedves tanulóifjúság! Nagy megtiszteltetés ér ma bennünket... – kezdte elcsukló hangon, mint aki mindjárt elsírja magát a meghatottságtól. – Mint bizonyára tudjátok, az iskola felújítását az oktatási minisztérium anyagilag is támogatta, ezért a miniszter elvtárs személyesen vesz részt az évnyitón, hogy ünnepélyesen ő adja át nekünk az új termeket.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Éljen! Éljen a miniszter! – zúgott volna a taps, de az igazgató bácsi leintette. – A miniszter elvtárs nincs még itt. Nagyon nagy ember ő, rengeteg dolga van, ezért arra kérlek benneteket, hogy amikor megérkezik, viselkedjetek úgy, hogy ez a látogatás örökre emlékezetes maradjon számára. – És még azt is hozzátette, hogy álljunk készenlétben, mert a miniszter autója bármelyik pillanatban megérkezhet, és ha majd a miniszter bácsi beszédet mond, nyugodtan éljenezzünk és tapsoljunk hangosan, sőt doboghatunk is a lábunkkal, hadd érezze, mennyire örülünk a látogatásának.

Teljes készenlétben álldogáltunk az egész osztállyal, és hogy elüssük az időt, egy kavicsot rugdostunk előre-hátra.

– Passz ide! Passz ide! – Még lökdösődtünk is kicsit, mert fiúk és lányok, az egész osztály focizni akart, pedig az nem is könnyű párosan egymás mellett állva a sorban. Nem csoda, ha Andris hátrapassz közben térdén rúgta Józsikát, aki hasra vágódott a porban.

– Bírjátok magatokkal, rendben? – szaladt oda Ami néni. Letörölte Józsika térdét egy kendővel, és elkobozta a kavicsot. – Amint véget ér az ünnepség, máris mehetünk megnézni a szép, új termünket.

Csak hát ahhoz, hogy véget érjen, előbb el kellett volna kezdődnie. Pedig már kétszer elpróbálták a teljes műsort: az énekarosok elénekelték a népdalcsokrot, a felsősök háromszor is egymás hátára másztak, hogy felépüljön az emberpiramis, aminek a tetejéről az iskola legjobb tanulója köszönti a minisztert. Már ha negyedszerre végre fel tud állni, és nem gurul le